

Berta Sala: «Aquest disc surt de la pena, però una pena encaminada cap a la llum»

Parlem amb la cantant manresana Berta Sala del nou disc, 'Sense saber-ho'

Berta Sala | Arxiu de l'artista

La cantant manresana **Berta Sala** acaba de publicar el seu segon treball en solitari, *Sense saber-ho* (autoeditat, 2023): un disc replet de nostàlgia i de l'intent de superar-la, però que alhora sona vitalista i ple de força. Per fer-lo, l'artista ha comptat també amb la producció d'**Àlex Pérez** i la col·laboració de **Guillem Roma**. En parlem amb ella.

Les lletres del disc són més aviat tristes i nostàlgiques, però la música, en canvi, no està impregnada d'un ambient fosc; més aviat al contrari. Com ho has plantejat?

Crec que, al final, són un reflex de com soc jo i sento que també en mi l'alegria i la tristesa sovint són a prop, dins la contradicció. Tot i que, finalment, la meua música i jo acabem apostant pel positivisme. La influència de la música brasilera, que tant m'agrada, pot tenir a veure amb això; en cantar les penes des d'un lloc alegre, la primera cançó que em ve al cap és "Saudade Fez Um Samba" de **João Gilberto**.

A "Canto" recuperes la idea de 'qui canta els mals espanta'. Atorgues un poder curador al cant?

Sí. La música, per mi, té una cosa de refugi, de recerca, de trobada, i d'escolta interna i externa que és molt potent a l'hora de curar o identificar. Aquest disc sento que surt de la pena, però és una pena encaminada cap a la llum. No sempre escric des de la pena, tot i que reconec que m'és més fàcil escriure música quan estic trista.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=R-n0mbRq8Ww>

A la cançó "Sense saber-ho", canteu amb Guillem Roma que la pena que mata ve dels dies que sense saber-ho van ser els millors... Consideres que tant tu com la teva música teniu un fort component nostàlgic?

Sí, soc nostàlgica, però crec que gràcies a haver escrit aquestes cançons ho soc una mica menys. Al llarg de l'àlbum, faig servir el vent com a metàfora de deixar anar la nostàlgia. De fet, el disc comença amb "Si pogués parlar amb el vent", i li demano "com ho porta això de deixar-se portar, si també sent la nostàlgia del que ja no tornarà". És una cançó per aprendre d'aquest deixar-se portar que té, irremeiablement, el vent. A l'última cançó, "Com escriure més", també es fa referència explícita al vent, en aquest cas ja havent parlat amb ell i havent-ne après alguna cosa.

De fet, a "Deixar anar les penes", també hi dius que una de les claus per estar bé és precisament deixar anar la nostàlgia...

Sí, la frase "no caure en la nostàlgia per poder recordar" té un significat més enllà, i em connecta amb un poema de Miquel Martí i Pol que té uns versos que diuen: "Refer el paisatge i oblides-te'n després, per no confondre records amb enyorança". I a la meva cançó "Deixar anar les penes" intento parlar d'això: poder recordar des d'un lloc no-nostàlgic.

I com va sorgir la col·laboració amb Guillem Roma per a aquesta cançó?

Va ser tot molt fluid. Estàvem treballant amb l'Àlex i pensant si hi podia haver una col·laboració en el disc, i els dos vam veure molt clar demanar-li al **Guillem** si s'apuntaria a cantar "Sense saber-ho". Va dir que sí al cap de pocs dies. De fet, va ser graciós, perquè aquella mateixa tarda que ens ho va confirmar, ens vam trobar de casualitat el **Guillem**, l'Àlex i jo. Tots tres havíem anat a veure un mateix concert, cadascú pel seu compte, i va ser bonic perquè ja vam començar a xerrar de la vida.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=oGXopdoWwhw>

Per què has triat 'Sense saber-ho' per titular el disc?

Aquesta cançó en concret parla de com, sense saber-ho, estem vivint moments que seran dels més feliços de les nostres vides i no n'estem sent del tot conscients. És una reflexió per convidar-nos a prendre consciència de les coses positives de la vida. Per això em va semblar un bon títol per al disc: pel missatge de la cançó, però també perquè el disc sencer parla d'un aprenentatge que, moltes vegades no saps ni com, però el vas fent. I així ha sigut per mi escriure aquestes cançons. També és treure-li ferro a la nostàlgia: sense saber com, mentre anem cantant, anirà marxant. Sense saber-ho, aniràs avançant per l'aprenentatge constant que és la vida.

El disc també té cert caràcter 'meta'; hi parles de cantar, dels teus processos creatius, de "com escriure més"...

Sí, sobretot a "Canto" hi ha un fort component 'meta' [RIU]. Al final, com que jo no entenc la vida sense cantar, és inevitable que aparegui en alguna de les meves cançons. La part de la tornada és com un crit per convidar a gent que no té tan integrat cantar en el seu dia a dia perquè deixi anar les seves cabòries en aquest cant.

La producció l'has treballat amb Àlex Pérez. Com ha estat treballar amb ell, venint d'autoproduir-te el darrer disc?

Ha estat fantàstic treballar amb l'Àlex! Estic molt i molt contenta. Té una manera d'escoltar i acompanyar que m'agrada molt. És molt diferent de l'autoproducció del primer disc, perquè hi ha unes orelles escoltant-ho tot professionalment i amb amor, però des de fora, des de fora del meu cap i des de fora de tocar-ho. I això, si confies en el criteri d'aquesta persona -com és el cas-, és un regal.

El directe el presentes en dos formats, un amb banda, i un en solitari... Tens preferència per algun dels dos?

Tots dos formats m'encanten i m'agrada molt que estiguin ben diferenciats; realment són dos espectacles diferents. Al concert amb banda hi passen moltes coses, té moltes textures: des de moments íntims de poesia i dansa a moments molt enèrgics. És un goig compartir-ho amb els altres músics i amics meus, com en Martí Riera a la guitarra, el Josep Junyent al baix i el Jordi Junyent a la bateria, la nova incorporació de la ballarina i teclista Laia Tatjé i el nostre tècnic en Sergi Torrecillas. El concert sola és una cosa ben diferent: només soc jo, cantant i tocant el piano i la guitarra, i explicant d'on venen les cançons. Cito llibres que m'han inspirat i canto cançons inèdites que han format part del procés de creació, però que pel motiu que sigui he decidit no publicar i només es poden escoltar al directe. És un concert molt viu. L'altre dia, vaig fer un format solo on em va venir de gust cantar una cançó que he escrit recentment i, com que no he d'assajar amb ningú més que amb mi, vaig decidir, allà i de manera espontània, tocar-la. Potser sí que n'he après alguna cosa del vent...